

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobců: **a) Ing. M. B., b) Ing. L. B.**, oba zastoupení JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem, se sídlem Karlovo náměstí 559/28, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Praha**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **EKOSPOL a. s.**, se sídlem Dukelských hrdinů 747/19, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2013, č. j. 8 A 68/2010 – 102,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2013, č. j. 8 A 68/2010 – 102, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze dne 15. 1. 2013, č. j. 8 A 68/2010 – 102, byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobci (dále jen „stěžovatelé“) domáhali zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) ze dne 3. 2. 2010, č. j. MHMP 1022100/2009/DOP-01/Je, kterým bylo zamítnuto jako nepřipustné jejich odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 19 ze dne 24. 8. 2009, č. j. P19 6231/2009-OV/N, sp. zn. UMC P19 830/2009 o vydání stavebního povolení na stavbu – „Viladomy u Vinořského zámku“ objekt: Komunikace k bytovým domům na pozemcích p. č. 1577/12, 1580/3 a 278 v k. ú. Vinoř, (dále též „stavba“) osobě zúčastněné na řízení. Městský soud v odůvodnění rozsudku zejména uvedl, že podle ust. § 109 odst. 1 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), je účastníkem stavebního řízení pouze vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno. Podle městského soudu se o takové dotčení nejednalo z důvodu vzdálenosti domu, ve kterém stěžovatelé bydlí, od stavby předmětné komunikace, resp. z důvodu velmi krátké délky hranice mezi pozemky stěžovatelů a stavebníka. Proto nebylo oprávněně se stěžovateli jednáno jako s účastníky stavebního řízení. Stěžovatelé se o existenci tohoto řízení dozvěděli až po vydání stavebního povolení, přičemž v odvolání proti němu jen velmi obecně namítali, že jsou opomenutými účastníky stavebního řízení. Neuvedli žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo přímé dotčení na jejich vlastnickém právu navrhovanou stavbou. Správní orgán s touto

nekonkrétní odvolací námitkou sice naložil poněkud obecnějším způsobem, avšak i přesto jím provedené posouzení přímého dotčení vlastnického práva stěžovatelů nelze považovat za nedostatečné nebo nesprávné. Navíc magistrát v odůvodnění hodnotil i ty okolnosti, z nichž lze nejčastěji dovodit přímé dotčení na právech. Vyšel ze souhlasného stanoviska s projektovou dokumentací Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 29. 4. 2009, č. j. S.HK/1021/21972/09, v němž se konstatuje, že zpracovatel hlukové studie garantuje, že novou výstavbou a jejím provozem nedojde k překročení hlukových limitů stanovených v souladu s nařízením vlády č. 148/2006 Sb., jakož i ze souhlasného stanoviska Úřadu městské části Praha 19, odboru životního prostředí, ze dne 6. 5. 2009, č. j. P19 3265/2009, které se zabývalo ochranou ovzduší. Vzhledem k obecnosti odvolacích námitek nelze magistrátu vytýkat, že se nezabýval dalšími skutečnostmi, které by mohly svědčit o přímém dotčení vlastnického práva k navrhované stavbě, a to zvláště za situace, kdy takový zásah do právní sféry stěžovatelů nebyl z obsahu správního spisu patrný. Podle městského soudu stěžovatelé ani v žalobě neuvedli žádnou konkrétní skutečnost ohledně přímého dotčení na jejich právech. Z obsahu žaloby a vyjádření stěžovatelů v průběhu řízení před městským soudem navíc vyplývá, že se cítili více dotčeni probíhající stavební činností, než samotným povolením stavby.

Proti tomuto rozsudku podali stěžovatelé v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Městskému soudu vytýkali, že se řádně nevypořádal s námitkami týkajícími se jejich účastenství v řízení. Stěžovatelé naplnili obě podmínky vymezené v ust. § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, neboť jsou vlastníky nemovitostí bezprostředně sousedících se stavbou (bytové jednotky v budově č. p. 783 a podílovými spoluvlastníky pozemku p. č. 1577/161 v k. ú. Vinoř, na kterém tato budova stojí). Stavbou budou výrazně dotčena jejich vlastnická práva, neboť dojde k citelnému zásahu do pohody bydlení, zejména z důvodu vzniklého hluku, prašnosti, vibrací, které budou způsobovat nejprve stavební stroje a po dokončení stavby silniční doprava. Stavba bude obsluhovat celý nově vystavěný areál o 58 bytových jednotkách, přičemž povede pod okny jejich domu. Nelze proto souhlasit s názorem městského soudu, že dotčení na právech nebude přímého charakteru. Přímé dotčení vlastnického práva nelze omezit pouze na porušení předpisy stanovených limitů, ale je za ně nezbytné považovat jakýkoliv zásah, který je přímo způsobilý ohrozit, omezit či ztížit výkon vlastnického práva. Na podporu svého dotčení na právech odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008 – 111. Za absurdní označili i závěr městského soudu, že mezi jejich pozemky a předmětnou stavbou je pouze velmi krátká hranice, a nelze proto dovodit zkrácení práv. Z ust. § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona nevyplývá, že by míra přímého vlivu byla ovlivněna délkou společné hranice pozemků. Stejně tak stěžovatelé vyjádřili nesouhlas s tvrzením městského soudu, že se cítí být zkráceni stavební činností a nikoliv povolením stavby. Povolení stavby je podmínkou provádění stavební činnosti. Protože stěžovatelům nebylo přiznáno postavení účastníka, nemohli se seznámit s projektovou dokumentací, ani uplatňovat námitky proti stavbě. Správní orgán a následně městský soud měl (vedle označených stanovisek) zohlednit i další potenciální vlivy, které mohou přímo zasáhnout do vlastnického práva stěžovatelů. S ohledem na výše uvedené navrhli zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Magistrát ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelé opakuji stejné argumenty, které neúspěšně uplatnili v řízení prvostupňovém. Podle jeho názoru extenzivním způsobem interpretují ust. § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, aniž by prokázali přímé dotčení svých práv předmětnou stavbou komunikace. Stěžovatelům se nepodařilo ve správním ani v soudním řízení předložit argumenty, ze kterých by bylo možno dovodit jejich postavení účastníků správního řízení. S ohledem na výše uvedené navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

pokračování

Stěžovatelé v replice uvedli, že interpretují ust. § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona v souladu s jeho účelem a smyslem. Stěžovatelé byli a budou stavbou přímo dotčeni. V důsledku stavby se prakticky zdvojnásobil dopravní provoz, na základě čehož odbor dopravy Úřadu městské části Praha 19 dokonce umístil před dům stěžovatelů dopravní značku o regulaci dopravy. Proto trvají na zrušení rozsudku městského soudu.

Osoba zúčastněná na řízení se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s rozsudkem městského soudu. Podle jejího názoru nebyly splněny podmínky vymezené v ust. § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona. Tvzení stěžovatelů nejsou opodstatněná a doložená. Stěžovatelé (a jejich předchůdce, od kterého bytovou jednotku koupili) nebrojili proti rozhodnutí o umístění stavby. Argumenty o hlučnosti a prašnosti jsou navíc nekonkrétní, hypotetického charakteru a ničím nepodložené. Dotčené orgány neshledaly negativní dopad stavby na její okolí. Městský soud proto rozhodl správně, když žalobu zamítl. Osoba zúčastněná na řízení poukázala i na to, že stěžovatelé se o vydání stavebního povolení na komunikaci mohli dozvědět z řízení o povolení stavby bytových domů, pro které byla předmětná komunikace stavěna. V tomto řízení byli účastníky řízení. Proto navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom shledal i vadu ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s., k níž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Stěžovatelé sice uvedli v kasační stížnosti, že ji podávají z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nicméně z jejího obsahu je zřejmé, že primárně je tvrzen důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost napadeného rozsudku. Podřazení kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je záležitostí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Spornou je v dané věci otázka účastenství stěžovatelů v řízení o povolení stavby komunikace. Stěžovatelé tvrdí, že splňují všechny podmínky vymezené v ust. § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona a mělo s nimi být jednáno jako s účastníky řízení, zatímco správní orgány a městský soud dospěly k opačnému závěru.

Podle ust. § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona je účastníkem stavebního řízení vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno.

Z citovaného ustanovení tedy vyplývá, že účastníkem stavebního řízení může být vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, existuje-li možnost přímého dotčení jeho vlastnického práva navrhovanou stavbou. Stavební zákon podmínil účastenství ve stavebním řízení splněním dvou podmínek, které musí být splněny současně. První podmínkou je vlastnictví sousedního pozemku nebo stavby na něm a druhou podmínkou možnost přímého dotčení jeho vlastnické práva navrhovanou stavbou.

Pojem „přímé dotčení vlastnického práva“ je v judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 54/2011 – 85 a ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008 – 111) konstantně vykládán jako změna poměrů v lokalitě vyvolaná zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických práv. Může se jednat např. o dotčení imisemi ve smyslu ust. § 127 odst. 1 o. z. z roku 1964, tj. stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem, zvýšenou intenzitou dopravy

apod. Obdobně jsou imise upraveny i v ust. § 1013 zákona č. 89/2012 Sb. K možnému dotčení hlukem, na který stěžovatelé v řízení výslovně poukazovali, lze odkázat např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 – 126 nebo ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008 – 111, ve kterém se uvádí, že „Dle názoru Nejvyššího správního soudu žalovaný, resp. primárně stavební úřad pochybil, vycházel-li pouze a výlučně z toho, že v místě nemovitosti stěžovatele nebudou překročeny stanovené limity hluku, neboť není pochyb o tom, že dojde ke zvýšení hluku v okolí stavby obecně, byť by jeho hladina nedosahovala ještě přípustného mezního limitu.“

Pojmem „sousední pozemek“, resp. „stavba na sousedním pozemku“ se rovněž judikatura opakovaně zabývala. Zmínit je třeba primárně náleze ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99 (publ. pod č. 96/2000 Sb.), kterým Ústavní soud zrušil ust. § 139 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů, podle něhož pojmeme „sousední pozemky a stavby na nich, se rozumí pozemky, které mají společnou hranici s pozemkem, který je předmětem správního řízení vedeného podle tohoto zákona, a stavby na těchto pozemcích.“ V praxi totiž často docházelo k tomu, že investor před zahájením stavebním řízením odprodal okrajové části pozemku, na němž hodlal postavit stavbu, spřízněnému subjektu, který pak proti stavebnímu řízení nikterak nebrojil, přičemž vlastníci navazujících pozemků a staveb na nich se již účinně nemohli bránit proti dotčení na svých právech. Ústavní soud v odůvodnění nálezu uvedl, že „Napadené ustanovení tím, že vymezuje pojem "soused" přímo v zákoně, bere správnímu orgánu možnost, aby jako s účastníkem řízení zacházel též s osobou, která očividně může být rozhodnutím vydávaným ve stavebním řízení dotčena ve svých právech, a to i v právech ústavně chráněných, jako je právo na pokojné užívání majetku, případně právo vlastnické (čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě, čl. 11 Listiny). To, že je možno takovou osobu přizvat k řízení (nikoliv však jako účastníka) podle § 59 odst. 3 stavebního zákona, je nedostatečné, neboť s ohledem na důkazy § 250 odst. 2 o. s. ř. vyřazuje napadené ustanovení takovou osobu z práva obrátit se na nezávislý soud. V tomto smyslu tedy je napadené ustanovení § 139 písm. c) stavebního zákona zcela evidentně v rozporu s čl. 36 odst. 2 Listiny, neboť z práva na přístup k soudu a soudní ochranu vylučuje toho, kdo nejen tvrdí, že může být správním rozhodnutím dotčen ve svých právech, ale kde takové dotčení může být zcela zřejmé. Ústavní soud si je vědom možných interpretačních problémů v tom směru, "až kam" – do jaké šíře či vzdálenosti – mohou tzv. sousední pozemky, pokud nebude platit podmínka společné hranice, sábat. Nezbytvá však než konstatovat, že posouzení této otázky bude vždy věcí individuálních případů (zřejmě s přihlédnutím k povaze zamýšlených staveb a z ní plynoucích možných nežádoucích dopadů), a to jak na úrovni rozhodovací praxe stavebních úřadů, tak na úrovni rozhodování o přezkoumávání těchto rozhodnutí v rámci správního soudnictví.“

Také z navazující judikatury Ústavního soudu vyplývá, že mezující sousedé budou účastníky územního a stavebního řízení vždy, vzdálenější sousedi mohou být účastníky těchto řízení s přihlédnutím k okolnostem konkrétního případu (viz např. náleze Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. III. ÚS 609/04).

Z výše uvedeného tedy plyne nutnost extenzivního nahlížení na dotčení vlastnického práva vlastníka sousedního pozemku či stavby na něm, který může být dotčen mimo jiné imisemi, tedy např. hlukem či prachem ze stavby.

V této souvislosti je třeba zdůraznit, že podle ust. § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012 byl účastníkem stavebního řízení vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, mohlo-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno. Teprve s účinností od 1. 1. 2013 (tj. po rozhodování správních orgánů v dané věci) došlo ke změně citovaného ustanovení, který nyní stanoví, že účastníkem stavebního řízení je vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno. Teprve od 1. 1. 2013 tedy může přímé dotčení vlastníka spočívat pouze v „provádění stavby“, nikoliv v „dotčení stavbou“. Před tímto datem mohlo docházet k dotčení „stavbou“. Stavební zákon přitom stavbu nedefinoval jako činnost, nýbrž jako výsledek této

pokračování

činnosti. Podle ust. § 2 odst. 3 stavebního zákona se totiž stavbou se rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Lze tedy s ohledem na výše uvedené dospět k závěru, že k dotčení vlastníka sousedního pozemku či stavby na něm mohlo podle právní úpravy platné a účinné v době rozhodování správních orgánů docházet nejen samotnou (vý)stavbou, ale i jejími důsledky, resp. užíváním stavby. V daném případě tedy k dotčení stěžovatelů ve smyslu ust. § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona mohlo dojít jak stavební činností při realizaci stavby komunikace, tak i jejím budoucím užíváním. Stěžovatelé proto mohli být dotčeni na svých právech nejen hlukem a prachem z výstavby komunikace, nýbrž i hlukem a prachem z následného užívání komunikace.

Podle obsahu správního a soudního spisu rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 24. 8. 2009 bylo osobě zúčastněné na řízení vydáno stavební povolení pro předmětnou stavbu komunikace. Stavební úřad se stěžovateli jako s účastníky řízení nejednal. Proti tomuto stavebnímu povolení podali stěžovatelé odvolání, v němž mimo jiné namítali, že s nimi mělo být jednáno jako s účastníky řízení, protože jsou spoluvlastníci bytové jednotky v budově č. p. 783 a podíloví spoluvlastníci pozemku p. č. 1577/161 v k. ú. Vinoř (právní účinky vkladu k označeným nemovitostem nastaly ke dni 25. 3. 2009). Tyto nemovitosti bezprostředně sousedí s pozemkem, na němž má být realizována stavba komunikace (p. č. 1577/12 v k. ú. Vinoř). Stavbou budou výrazně dotčena jejich vlastnická práva, neboť dojde k zásahu do pohody bydlení z důvodu hlučnosti a prašnosti ze stavby. Magistrát odvolání stěžovatelů napadeným rozhodnutím zamítl jako nepřipustné podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu s odůvodněním, že nemohlo dojít k dotčení vlastnických práv stěžovatelů. Toto rozhodnutí napadli stěžovatelé žalobou, v níž uváděli, že budou dotčeni hlukem a prachem, a to nejen po dobu výstavby. Komunikace, která se dotýká pozemku, který mají ve spoluvlastnictví, bude obsluhovat nový dům o 58 bytových jednotkách a bude napojena na komunikaci, která vede pod okny domu, ve kterém bydlí. Městský soud napadeným rozsudkem žalobu jako nedůvodnou zamítl, přičemž rovněž nedospěl k závěru, že by mohlo dojít k dotčení vlastnických práv stěžovatelů.

Správní orgán ani městský soud tedy neshledali dotčení vlastnických práv stěžovatelů, resp. naplnění podmínek uvedených v ust. § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona. Jak již bylo výše uvedeno, toto ustanovení opravňuje vlastníka sousedního pozemku nebo stavby na něm účastnit se stavebního řízení, pokud může být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno. V dané věci přitom byli stěžovatelé podílovými spoluvlastníky pozemku, na němž stojí bytový dům, ve kterém stěžovatelé bydlí. Tento pozemek se i podle Nejvyššího správního soudu částečně (okrajově) dotýká pozemku, na kterém mj. měla proběhnout výstavba předmětné komunikace. Podle stavebního povolení měla komunikace sloužit jako přístupová komunikace k dalším bytovým domům, v nichž má být několik desítek bytů, které mají být umístěny za domem, ve kterém bydlí stěžovatelé. Komunikace k těmto domům měla být napojena na komunikaci, která vede bezprostředně před vchodem do domu, ve kterém stěžovatelé bydlí, a následně měla dům obtáčet těsně kolem pozemku v podílovém spoluvlastnictví stěžovatelů.

Za tohoto skutkového stavu měli být podle Nejvyššího správního soudu stěžovatelé jednoznačně účastníky předmětného stavebního řízení, neboť splňovali obě podmínky stanovené v ust. § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, tj. byli vlastníky sousedního pozemku a stavby na něm a oprávněně tvrdili své dotčení na právech předmětnou stavbou z důvodu hlučnosti a prašnosti ze stavby. Každá stavba s sebou nese riziko hluku či prachu. To platí tím spíše, pokud se jedná o stavbu komunikace postavenou v těsné blízkosti bytového domu, ve kterém stěžovatelé bydlí, resp. o stavbu přímo se dotýkající pozemku v jejich spoluvlastnictví. Podle Nejvyššího správního soudu proto mohlo v daném případě dojít k dotčení vlastnického práva stěžovatelů hlukem či prachem.

S ohledem na výše uvedené nelze souhlasit ani se závěrem městského soudu, který dotčení na právech vyloučil i z důvodu „*velmi krátké délky hranice mezi pozemky stěžovatelů a stavebníka*“. Z dikce ust. § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, jakož ani výše citované judikatury nelze dovodit, že by dotčení na právech mělo být ovlivněno délkou společné hranice pozemků.

Městský soud tedy nesprávně vyložil ust. § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, což má za následek významné zkrácení práv stěžovatelů. Jako účastníci řízení by měli celou řadu procesních práv. V prvé řadě právo nahlížet do spisu, vyjadřovat se k věci a podkladům pro rozhodnutí, navrhnout provedení důkazů atp. Absence těchto práv mohla mít za následek nemožnost efektivní ochrany právní sféry stěžovatelů. Nemohli např. uplatnit vůči správnímu orgánu některé argumenty, které jsou zjistitelné pouze ze správního spisu. Podpůrně k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008 – 68 (publ. pod č. 1787/2009 Sb. NSS). Navíc je obtížně pochopitelné, že správní orgán přiznal stěžovatelům postavení účastníků řízení o povolení stavby bytových domů, pro které má být postavena předmětná komunikace (Viladomy u Vinořského zámku) a nikoliv v řízení o povolení stavby předmětné komunikace. Stavba komunikace, resp. její následné užívání, se může práv stěžovatelů dotýkat daleko více než samotná existence bytového domu.

Městskému soudu je třeba vytknout i nesprávnou citaci právní úpravy v odůvodnění rozsudku. Městský soud totiž v odůvodnění uvádí ust. § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona ve znění, které nabylo účinnosti až 1. 1. 2013, přičemž správní orgány rozhodovaly před tímto datem. I toto pochybení je nutno v dalším před městským soudem napravit. Podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. je ve správním soudnictví třeba vycházet z právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Přitom mezi právní úpravou účinnou v době rozhodování správních orgánů a účinnou až od 1. 1. 2013 je významný rozdíl.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu podle ust. § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu